

АПАРАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Головне юридичне управління

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.:255-20-76

До реєстр. № 5495
(друге читання)

ЗАУВАЖЕННЯ

до проекту Закону України про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг

У Головному юридичному управлінні розглянуто проект Закону України про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг, підготовлений Комітетом Верховної Ради України з питань цифрової трансформації до розгляду у другому читанні.

Насамперед слід зазначити про актуальність зауважень Головного науково-експертного управління від 1 червня 2021 року, висловлених до цього законопроекту за результатами проведення наукової експертизи. Йдеться, зокрема, про:

відсутність специфічної сфери суспільних відносин, що потребують окремого правового регулювання;

нечітку та суперечливу сферу дії законопроекту;

недостатню самостійність предмета правового регулювання законопроекту;

запровадження змішуваності механізмів отримання адміністративних послуг та публічних (електронних публічних) послуг;

закладення положеннями законопроекту суперечності між нормами різних законодавчих актів, що мають однакову юридичну силу;

переобтяження законопроекту бланкетними нормами щодо прийняття підзаконних нормативно-правових актів Кабінетом Міністрів України, оскільки законопроект не регулює необхідні для закону суспільні відносини.

У зв'язку з цим, як наслідок, законопроект містить логічні та змістовні помилки, у його положеннях відсутнє належне правове регулювання, має

місце декларативність норм, що не може міститися у нормативно-правовому акті, яким встановлюються загальнообов'язкові правила поведінки.

Відтак, у разі прийняття відповідного законопроекту як закону він діятиме (а скоріше - частково діятиме) окремо від інших законодавчих актів. При цьому його положення будуть: суперечити Конституції України, закладати підстави для порушення конституційних прав осіб, містити дискреційні повноваження органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

У зв'язку з цим до законопроекту висловлюються такі зауваження.

Щодо положень законопроекту, які суперечать Конституції України, не враховують юридичних позицій Конституційного Суду України та практику Європейського суду з прав людини

1. Конституційний Суд України у своїх рішеннях неодноразово наголошував на тому, що Україна є правовою державою, в якій визнається і діє принцип верховенства права (стаття 1, частина перша статті 8 Конституції України).

Верховенство права - це панування права у суспільстві; верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо (абзац другий підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року №15-рп/2004).

Із конституційних принципів рівності і справедливості випливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі (абзац другий підпункту 5.4 пункту 5 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 22 вересня 2005 року №5-рп/2005).

Принцип правової визначеності як елемент верховенства права вимагає від законодавця чіткості, зрозумілості й однозначності правових норм, їх передбачуваності (прогнозованості) для забезпечення стабільного правового становища людини (підпункт 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 20 грудня 2017 року №2-рп/2017; підпункт 4.3 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 27 лютого 2018 року №1-рп/2018).

Як зазначив Конституційний Суд України у Рішенні від 1 червня 2016 року №2-рп/2016, держава повинна вживати належних заходів для

забезпечення можливості повної реалізації прав і свобод людини; з цією метою, зокрема законодавець, має забезпечувати ефективне правове регулювання, яке відповідає конституційним нормам і принципам, та створювати механізми, необхідні для задоволення потреб та інтересів людини.

До того ж Європейський суд з прав людини також неодноразово підкреслював, що закони мають відповідати встановленому Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод стандарту, який вимагає достатньо чіткого формулювання правових норм у тексті нормативно-правових актів. Зокрема, "...Закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформованим з достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість регулювати свою поведінку аби бути здатними – за потреби, за відповідної консультації – передбачати тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може потягнути за собою його дія" (рішення у справі "Веренцов проти України", 11 квітня 2013 року).

У Рішенні від 26 квітня 2018 року №4-рп/2018 Конституційний Суд України також наголосив, що Верховна Рада України, здійснюючи законодавче регулювання суспільних відносин, зобов'язана забезпечити верховенство Конституції України.

Натомість законопроект містить значну кількість норм, які порушують принцип правової визначеності (стаття 8 Конституції України), що не сприятиме їх однозначному правозастосуванню та може призвести до порушення інших положень Основного Закону України. Зокрема:

1.1. Виходячи зі змісту поняття "публічна послуга", адміністративна послуга є одним із видів публічної послуги. При цьому правові режими надання публічних (закладених цим законопроектом) та адміністративних послуг (відповідно до Закону України "Про адміністративні послуги") є відмінними, а у законопроекті відсутні умови та обставини, які чітко розмежували б ці два поняття, надаючи відповідь на питання - положення якого закону мають пріоритет, чи повинні застосовуватися за необхідності отримання особою послуги.

1.2. У визначенні терміна "принцип надання публічної (електронної публічної) послуги за замовчуванням" відсутня ясність викладу, у зв'язку з надмірним використанням підрядних речень, а також наявна внутрішня неузгодженість тексту щодо суб'єкта визначення випадків, за яких можливе застосування такого принципу (законом, Кабінетом Міністрів України, законодавством), та неузгодженість відносно статті 5 законопроекту щодо строку направлення органами, посадовими особами, підприємствами, установами та організаціями до суб'єкта надання публічної послуги відомостей і документів (у цьому визначенні міститься посилання на законодавство, хоча цей строк встановлює стаття 5 законопроекту).

1.3. Стаття 4 законопроекту визначає принципи, на яких базується державна політика у сфері надання публічних (електронних публічних) послуг, зокрема "принципи багаторазовості використання; технологічної нейтральності і портативності даних; підтримки прийняття рішень; адміністративного спрощення; збереження інформації; оцінювання ефективності та результативності".

Перелічені "принципи" (формулювання) жодного відношення до державної політики не мають, оскільки державна політика — це принципове керівництво до дії для органів державної влади, що стосується певних напрямків їх діяльності. Крім того, зазначене не несе належного нормативного навантаження і містить описові речі та спірні твердження публіцистичного характеру, що притаманні пояснювальній записці щодо прийняття акта. Відтак, наведене положення позбавлене правової визначеності.

Принагідно слід зазначити, що відповідно до статті 85 Конституції України до повноважень Верховної Ради України належить визначення засад внутрішньої і зовнішньої політики. Так, Закон України "Про засади внутрішньої і зовнішньої політики" у статті 2 визначає основні принципи внутрішньої і зовнішньої політики.

1.4. Положеннями частини п'ятої статті 5 законопроекту пропонується визначити, що "перелік публічних (електронних публічних) послуг, на які поширюються вимоги цієї статті, визначається Кабінетом Міністрів України, крім випадків, якщо такі вимоги визначені законом, що регулює надання відповідної послуги".

Зважаючи на недосконалий понятійний апарат цього законопроекту та відсутність правової визначеності, перелік публічних послуг мав би бути окреслений цим же законопроектом, а не затверджуватися на рівні підзаконного нормативно-правового акта. Це принаймні підтверджувало б ідею прийняття цього законопроекту.

1.5. Частиною третьою статті 5 законопроекту пропонується визначити, що у разі якщо законодавством для отримання публічної (електронної публічної) послуги вимагається подання документів у паперовій формі, такі документи можуть подаватися у формі "електронного відображення інформації", що міститься у відповідному документі, засобами інформаційно-телекомунікаційних систем (у тому числі через Єдиний державний веб-портал електронних послуг).

Подібна конструкція використовується також у статті 11 законопроекту і стосується особливостей оформлення результатів надання публічних послуг ("у разі якщо законодавством вимагається оформлення результату надання публічної послуги в паперовій формі, належним дотриманням цієї вимоги вважається оформлення результату надання такої послуги в електронній формі").

Відтак, за такого підходу уможлиблюється недотримання особами вимог одного закону України (щодо подання чи отримання документів у паперовій формі) відповідно до положень іншого закону України.

Зважаючи на досить широке та неоднозначне тлумачення терміна "публічна послуга", відповідне нововведення також може нівелювати вимоги інших законів України (зокрема, "Про адміністративні послуги", "Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус") щодо необхідності пред'явлення чи отримання документів у паперовій формі, що в тому числі можуть ідентифікувати фізичну особу та підтверджувати її статус.

1.6. У положеннях частини першої статті 8 законопроекту передбачається визначити, що "у разі якщо законодавством для отримання публічної послуги вимагається здійснення перевірки цивільної правоздатності та дієздатності фізичної особи - громадянина України, який народився на території України, для надання електронних публічних послуг належним дотриманням цієї вимоги вважається перевірка цивільної правоздатності та дієздатності фізичної особи - громадянина України, який народився на території України, що здійснюється шляхом отримання відомостей про таку особу з Державного реєстру актів цивільного стану громадян або з Єдиного державного демографічного реєстру, якщо така інформація міститься в зазначених реєстрах".

Відтак, залишається поза увагою законопроекту питання правового регулювання таких відносин, у разі якщо фізична особа – громадянин України не народився на території України.

1.7. Окремими статтями законопроекту пропонується визначити окремі аспекти надання публічних (електронних публічних) послуг, зокрема щодо особливостей надання публічних послуг (стаття 5), подання документів, виданих особами, які не є суб'єктами надання публічних послуг для отримання електронних публічних послуг (статті 7), перевірки цивільної правоздатності та дієздатності особи для надання електронних публічних послуг (стаття 8).

Водночас відповідні статті законопроекту регулюють відповідні правовідносини лише частково і містять доручення Кабінету Міністрів України щодо їх доунормування на рівні підзаконних актів.

2. Законопроектом пропонується покласти на Кабінет Міністрів України повноваження щодо:

1) встановлення порядку формування засобами інформаційно-телекомунікаційних систем (у тому числі Єдиним державним веб-порталом електронних послуг) електронного відображення інформації, що міститься у документах (пункт 3 частини першої статті 1),

2) визначення переліку подій - життєвих ситуацій, настання яких є безумовною підставою для надання публічної (електронної публічної) послуги (пункт 7 частини першої статті 1);

3) визначення випадків, у яких надання публічних (електронних публічних) послуг неможливе без одержання від органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних реєстраторів, суб'єктів державної реєстрації, державних та комунальних підприємств, установ та організацій відомостей та/або документів, необхідних для надання відповідної послуги (пункт 8 частини першої статті 1, абзац третій частини другої, частина п'ята статті 5);

4) визначення випадків, у яких публічні (електронні публічні) послуги можуть надаватися за ініціативою суб'єкта надання публічних (електронних публічних) послуг у разі настання події, яка є підставою для надання такої послуги, без подання відповідної заяви (звернення, запиту) про їх надання (частина перша статті 9);

5) визначення переліку електронних публічних послуг, що надаються в автоматичному режимі (частина перша статті 12);

6) визначення випадків, у яких суб'єкт надання публічних (електронних публічних) послуг не може надавати електронні публічні послуги за замовчуванням (частина перша статті 12);

7) визначення порядку надання електронних публічних послуг, яким зокрема можуть передбачатися механізми верифікації електронних копій документів, виданих особами, які не є суб'єктами надання публічних (електронних публічних) послуг, та подання яких в паперовій формі вимагається для отримання публічної послуги (стаття 7), а також механізми перевірки цивільної правоздатності та дієздатності фізичних і юридичних осіб (частина третя статті 8).

Зазначене не узгоджується з частиною другою статті 19 Конституції України, якою встановлено, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, оскільки суб'єктом надання відповідної послуги за законопроектом може бути орган державної влади, орган місцевого самоврядування (пункт 11 частини першої статті 1 законопроекту).

3. Законопроектом наведено визначення терміна "електронна публічна послуга – послуга, що надається органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами, організаціями, які перебувають в їх управлінні, у тому числі адміністративна послуга (у тому числі в автоматичному режимі), яка надається з використанням інформаційно-телекомунікаційних систем на підставі заяви (звернення, запиту), поданої у електронній формі з використанням інформаційно-

телекомунікаційних систем (у тому числі з використанням Єдиного державного веб-порталу електронних послуг) або без подання такої заяви (звернення, запиту)". Як вбачається з зазначеного, електронні публічні послуги можуть включати адміністративні послуги.

Однак відповідно до Закону України "Про адміністративні послуги" за визначенням адміністративна послуга – це результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної або юридичної особи, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону, при цьому суб'єкт надання адміністративної послуги – це орган виконавчої влади, інший державний орган, орган влади Автономної Республіки Крим, орган місцевого самоврядування, їх посадові особи, державний реєстратор, суб'єкт державної реєстрації, уповноважені відповідно до закону надавати адміністративні послуги.

Відтак, наведене визначення терміна "електронна публічна послуга" не узгоджується з Законом України "Про адміністративні послуги" щодо необхідності подання заяви та визначення суб'єкта надання адміністративної послуги.

Також, виходячи з визначення терміна "публічна послуга", передбаченого законопроектом, за яким це "дія суб'єкта надання публічної (електронної публічної) послуги, у тому числі адміністративна послуга, за заявою (зверненням, запитом) суб'єкта звернення або без такого звернення, у результаті якої набуваються, змінюються чи припиняються права та/або обов'язки суб'єкта звернення...", йдеться лише про адміністративну послугу. У зв'язку з цим вищезазначені зауваження стосуються і цього визначення, і терміна "суб'єкт надання публічної (електронної публічної) послуги", оскільки фактично законопроект наділяє повноваженнями щодо надання адміністративних послуг "державні, комунальні підприємства, установи, організації та інші суб'єкти, уповноважені відповідно до законодавства...", що не узгоджується з Законом України "Про адміністративні послуги" та передбачає по суті делегування повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування, що призведе до порушення конституційної моделі організації влади та суперечитиме статті 5 Конституції України, відповідно до якої народ, як єдине джерело влади в Україні, здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Як вже зазначалось вище, законопроект прирівнює публічні послуги до адміністративних послуг. Однак сфера надання адміністративних послуг врегульована Законом України "Про адміністративні послуги". Відтак, це також не враховує конституційних вимог щодо правової визначеності як елементу верховенства права (стаття 8 Конституції України) та правової позиції Конституційного Суду України, за змістом якої конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас

врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному (абзац п'ятий пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 3 жовтня 1997 року № 4-зп).

4. Відповідно до абзацу другого частини першої статті 5 та змісту інших положень законопроекту суб'єктам надання публічних послуг (до яких, окрім органів державної влади та органів місцевого самоврядування, законопроект відносить "державні та комунальні підприємства, установи, організації, та інші суб'єкти, уповноважені відповідно до законодавства надавати публічні послуги") пропонується надати право доступу (без участі суб'єкта звернення) до усіх інформаційно-телекомунікаційних систем та інформації, що у них міститься. Порядок відповідного доступу (взаємодії) визначатиметься Кабінетом Міністрів України.

Держателі інформаційно-телекомунікаційних систем будуть зобов'язані забезпечити доступ суб'єктів надання публічних послуг до документів або інформації, необхідних для надання публічної послуги (частина четверта статті 5 законопроекту).

Таким чином, відповідні положення фактично надають право необмеженому колу суб'єктів доступу до необмеженого кола реєстрів, баз даних та інших інформаційно-комунікаційних систем та охоронюваної Конституцією і законами України інформації, що міститься в них (в тому числі конфіденційної інформації про особу, так званих "персональних даних").

Також пропонується визначити, що пов'язані з обробкою конфіденційної інформації процеси можуть бути визначені на підзаконному рівні (частина третя статті 14 законопроекту).

Такий підхід не відповідає Конституції України, за якою не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини (частина друга статті 32 Конституції України), та Закону України "Про захист персональних даних", яким визначено, зокрема, що:

мета обробки персональних даних має бути сформульована в законах, інших нормативно-правових актах, положеннях, установчих чи інших документах, які регулюють діяльність володільця персональних даних, та відповідати законодавству про захист персональних даних; склад та зміст персональних даних мають бути відповідними, адекватними та ненадмірними стосовно визначеної мети їх обробки; обробка персональних даних здійснюється для конкретних і законних цілей, визначених за згодою суб'єкта персональних даних, або у випадках, передбачених законами України; не допускається обробка даних про фізичну особу, які є

конфіденційною інформацією, без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та прав людини (частини перша, третя, п'ята та шоста статті 6);

суб'єкт персональних даних має право знати про мету їх обробки; отримувати інформацію про умови надання доступу до персональних даних, зокрема інформацію про третіх осіб, яким передаються його персональні дані; на захист своїх персональних даних від незаконної обробки та випадкової втрати, знищення; знати механізм автоматичної обробки персональних даних (пункти 1, 2, 7 та 12 частини другої статті 8);

використання персональних даних передбачає будь-які дії володільця щодо обробки цих даних, дії щодо їх захисту, а також дії щодо надання часткового або повного права обробки персональних даних іншим суб'єктам відносин, пов'язаних із персональними даними, що здійснюються за згодою суб'єкта персональних даних чи відповідно до закону; використання персональних даних володільцем здійснюється у разі створення ним умов для захисту цих даних; використання персональних даних працівниками суб'єктів відносин, пов'язаних з персональними даними, повинно здійснюватися лише відповідно до їхніх професійних чи службових або трудових обов'язків (частини перша – третя статті 10);

зберігання персональних даних передбачає дії щодо забезпечення їх цілісності та відповідного режиму доступу до них (частина друга статті 13);

порядок доступу до персональних даних третіх осіб визначається умовами згоди суб'єкта персональних даних на обробку цих даних, наданої володільцю персональних даних, або відповідно до вимог закону (частина перша статті 16).

За відсутності належного унормування на рівні закону засад взаємодії інформаційно-комунікаційних систем суб'єкти надання публічних послуг наділяються широкою дискрецією у зазначеному питанні.

Натомість Конституційний Суд України зазначив, що "принцип правової визначеності не виключає визнання за органом державної влади певних дискреційних повноважень у прийнятті рішень, однак у такому випадку має існувати механізм запобігання зловживанню ними. Цей механізм повинен забезпечувати, з одного боку, захист особи від свавільного втручання органів державної влади у її права і свободи, а з другого – наявність можливості у особи передбачати дії цих органів" (абзац третій підпункту 2.4 пункту 2 мотивувальної частини Рішення від 8 червня 2016 року № 3-рп/2016).

Наведене також не відповідає частині другій статті 19 Конституції України, за якою органи державної влади, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

5. У тексті статті 6 законопроекту передбачається визначити, що підставою для отримання публічної послуги фізичними особами є вимоги "законодавства". Проте ці положення суперечать статті 92 Конституції України, згідно з якою виключно законами України визначаються права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основні обов'язки громадянина.

Щодо окремих положень законопроекту, які не узгоджуються з положеннями чинного законодавства

6. Відповідно до пункту 10 частини першої статті 1 законопроекту суб'єктом звернення може бути "фізична особа, фізична особа-підприємець, юридична особа, інша особа, яка звертається за отриманням публічної (електронної публічної) послуги".

Відповідне положення всупереч вимогам частини першої статті 2 Цивільного кодексу України (крім "фізичних" та "юридичних" осіб) створює нового учасника цивільних відносин - "іншу особу".

Реалізація такої пропозиції зумовлює розрегулювання правовідносин та не враховує вимог абзаців другого та третього частини другої статті 4 Цивільного кодексу України, за якими актами цивільного законодавства є також інші закони України, які приймаються відповідно до Конституції України та цього Кодексу; якщо суб'єкт права законодавчої ініціативи подав до Верховної Ради України проект закону, який регулює цивільні відносини інакше, ніж цей Кодекс, він зобов'язаний одночасно подати проект закону про внесення змін до Цивільного кодексу України. Поданий законопроект розглядається Верховною Радою України одночасно з відповідним проектом закону про внесення змін до Цивільного кодексу України.

7. У змінах до статті 1 Закону України "Про адміністративні послуги" передбачається викласти в новій редакції термін "адміністративна послуга - результат здійснення владних повноважень суб'єктом надання адміністративних послуг за заявою фізичної чи юридичної особи або у разі настання події, яка є підставою для надання такої послуги, спрямований на набуття, зміну чи припинення прав та/або обов'язків такої особи відповідно до закону".

По-перше, Закон України "Про адміністративні послуги" не визначає "подій, які є підставою для надання адміністративної послуги", а законопроект визначає термін "подія, що є підставою для надання публічної (електронної публічної) послуги, – життєва ситуація, настання якої є безумовною підставою для надання публічної (електронної публічної) послуги, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України".

По-друге, стаття 9 законопроекту передбачає, що "надання публічних (електронних публічних) послуг може здійснюватися без подання заяви (звернення, запиту) про надання публічної (електронної публічної) послуги у разі настання події, яка є підставою для надання такої послуги за ініціативою суб'єкта надання публічних (електронних публічних) послуг, та на підставі отриманого підтвердження від особи, яка підтвердила згоду на отримання такої послуги".

Відтак, зважаючи на можливу платність адміністративної послуги, визначену законом, ініціатива суб'єкта надання адміністративних послуг щодо надання цієї послуги без звернення фізичної чи юридичної особи, може розцінюватись як нав'язування платної послуги.

Закон України "Про захист прав споживачів" (стаття 21) визначає, що права споживача вважаються в будь-якому разі порушеними, якщо при наданні послуги, від якої споживач не може відмовитись, а одержати може лише в одного виконавця, виконавець нав'язує такі умови одержання послуги, які ставлять споживача у нерівне становище порівняно з іншими споживачами та/або виконавцями. Крім того, відповідно до статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Враховуючи викладене, відповідну зміну у визначенні терміна "адміністративна послуга" вважаємо такою, що містить корупційні ризики.

8. Визначення терміна "електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису, - удосконалений електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису, або кваліфікований електронний підпис, створені відповідно до вимог Закону України "Про електронні довірчі послуги" не узгоджується з термінологією Закону, на який робиться посилання.

9. Приблизно через 2 місяці після набрання цим законопроектом чинності (у разі прийняття як закону) його термінологія не узгоджуватиметься з термінологією інших законодавчих актів (в тому числі Закону України "Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах"), оскільки, починаючи з 1 січня 2022 року у зв'язку з набранням чинності Законом України "Про електронні комунікації", будуть внесені зміни до законодавчих актів щодо зміни терміна "інформаційно-телекомунікаційна система" на "інформаційно-комунікаційна система".

10. Відповідно до частини п'ятої статті 14 законопроекту Кабінету Міністрів України доручається у 2022 році поінформувати Верховну Раду України про стан виконання цього Закону.

Підтримуючи необхідність запровадження повноцінного парламентського контролю ефективності впровадження прийнятих законів, звертаємо увагу, що Верховна Рада України і Кабінет Міністрів України як органи державної влади мають діяти відповідно до частини другої статті 19 Конституції України: лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Наразі статтею 15 Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" передбачено, що "порядок планування діяльності Верховної Ради України з підготовки проектів законів, що регулюють господарські відносини та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, порядок розгляду цих проектів законів Верховною Радою України, порядок забезпечення принципу прозорості та врахування громадської думки у здійсненні Верховною Радою України державної регуляторної політики, а також порядок відстеження результативності та перегляду законів, що регулюють господарські відносини та адміністративні відносини між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, визначаються законом про Регламент Верховної Ради України з урахуванням вимог цього Закону". А згідно із статтею 16 цього ж Закону "Кабінет Міністрів України подає Верховній Раді України інформацію про здійснення державної регуляторної політики в системі органів виконавчої влади. Щорічні звіти Кабінету Міністрів України оприлюднюються шляхом їх опублікування в газетах "Голос України" та "Урядовий кур'єр".

Однак наразі ні Регламентом Верховної Ради України, ні Законом України "Про Кабінет Міністрів України" не визначено строки, порядок та критерії здійснення Верховною Радою України та Кабінетом Міністрів України оцінки стану виконання закону та подання відповідних звітів.

Узагальнюючий висновок: враховуючи зміст та характер викладених зауважень, пропонуємо проект Закону України про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг у пропонуваній редакції відхилити.

**Заступник Керівника
Головного управління**

В. МІЛОВАНОВ

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: Мілованов Володимир Васильович
Сертифікат: 58E2D9E7F900307B04000000445F290035D59100
Дійсний до: 10.03.2023 0:00:00

Апарат Верховної Ради України
№ 07/02-2021/232280 від 14.07.2021

584621